

**Majetkový postih pachatelů
trestné činnosti - ukládání peněžitých trestů
v České republice**

Sborník

Zdeněk Kasal

*Projekt na posílení systému boje
proti korupci a praní špinavých peněz
v České republice*

Majetkový postih pachatelů trestné činnosti - ukládání peněžitých trestů v České republice

Zpracoval: JUDr. Zdeněk Kasal

Projekt na posílení systému boje proti korupci a praní špinavých peněz v České republice.

Za pomoci Norských grantů a Grantů EHP přispívá Norsko ke stírání sociálních a ekonomických rozdílů a posilování bilaterálních vztahů s přijímajícími státy v Evropě. Norsko úzce spolupracuje s EU na základě Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP).

V období 2009-14 je norský příspěvek ve výši 1.7 bilionů €. Granty mohou čerpat nevládní organizace, výzkumné a akademické instituce i veřejný a soukromý sektor ve dvanácti nejnovějších členských zemích EU, Řecku, Portugalsku a Španělsku. Součástí grantů je i široká spolupráce s norskými subjekty a příslušné aktivity mohou být implementovány až do roku 2016.

Klíčovými oblastmi podpory jsou ochrana životního prostředí a klimatické změny, výzkum a stipendia, občanská společnost, zdraví a děti, rovnost pohlaví, spravedlnost a kulturní dědictví.

Navrhování a ukládání peněžitých trestů, jako jednoho ze základních způsobů majetkového postihu pachatelů trestné činnosti, je v České republice v poslední době velmi často diskutovanou problematikou.

Odbor závažné hospodářské a finanční kriminality Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „OZHFK NSZ“), jako centrální bod ochrany finančních zájmů Evropské unie v rámci celé soustavy státního zastupitelství, zaznamenal v průběhu roku 2015 v řadě trestních věcí zjevné a závažné nedostatky v postupu státních zástupců krajských státních zastupitelství v souvislosti s absentujícím majetkovým postihem pachatelů trestných činů v oblasti ochrany finančních zájmů Evropské unie. Z poznatků a zjištění OZHFK NSZ vyplývá, že nejméně v sedmi trestních věcech na úrovni různých krajských státních zastupitelství nebyly v roce 2015 státními zástupci řádně zkoumány a zohledněny otázky týkající se majetkového postihu pachatelů, kteří evidentně jednali se zjištěným motivem obohatit sebe nebo jiného. Současně bylo zjištěno, že státní zástupci krajských státních zastupitelství při rozhodování o dalším procesním postupu dostatečně nepřihlédli k povinnosti uvedené v ustanovení § 39 odst. 7 trestního zákoníku (postihnout na majetku pachatele, který trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch), zejména z hlediska do úvahy přicházejících podmínek pro uložení přiměřeného peněžitého trestu podle § 67 trestního zákoníku jako základního majetkového trestu (včetně jeho sjednání v rámci dohody o vině a trestu), event. v podobě aplikace ustanovení § 307 odst. 2 písm. b) trestního řádu (v rámci podmíněného zastavení trestního stíhání), kterými by byla zasažena majetková sféra pachatelů. Charakter a průběh těchto trestních věcí byl přitom v zásadě ve všech případech shodný či obdobný. Trestná činnost byla ve všech případech vedena snahou pachatelů podvodně vylákat, pod záminkou nejrůznějších kofinancovaných dotačních projektů, finanční prostředky na úkor České republiky a Evropské unie (v podobě jednočinného souběhu trestných činů dotačního podvodu a poškození finančních zájmů Evropské unie). V některých případech jednání pachatelů buďto zcela skončilo ve stadiu pokusu, v další části věcí byla trestná činnost dokonána pouze zčásti a zčásti zůstala ve stadiu pokusu. Pokud došlo ke způsobení škody, tato byla poškozeným subjektům ve všech případech ze strany pachatelů uhrazena a v případě majetkového postihu pachatelů tak nebyla dána kolize s majetkovými zájmy poškozených. Ve dvou trestních věcech došlo státními zástupci k podmíněnému zastavení trestního stíhání, ve dvou trestních věcech došlo státními zástupci ke sjednání dohody o vině a trestu. V případě obou podmíněných zastavení trestního stíhání nedošlo k aplikaci § 307 odst. 2 písm. b) trestního řádu (složení přiměřené peněžitě částky na účet státního zastupitelství určené na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti), u obou dohod o vině a trestu byly sjednány podmíněné tresty odnětí svobody, avšak státním zástupcem nedošlo ke sjednání trestu spojeného s majetkovým postihem pachatelů (peněžitého trestu). Zdůvodnění bylo takové, že majetkový postih by byl pro pachatele příliš přísný a neodůvodněný

(v případě podmíněných zastavení trestního stíhání), resp. že obvinění se sjednáním peněžitého trestu v rámci dohody o vině a trestu nesouhlasili. Ve věcech, které dospěly do stadia soudního řízení došlo v jedné věci k situaci, kdy peněžitý trest byl ze strany dozorového státního zástupce zcela důvodně navržen, avšak poté co nalézací soud peněžitý trest neuložil se zcela nesprávným zdůvodněním, že obžalovaná se nesnažila získat majetkový prospěch pro sebe, nýbrž „pouze“ pro obchodní společnost, kterou zastupovala (viz znění § 67 odst. 1 trestního zákoníku, ze kterého vyplývá, že peněžitý trest se uloží nejenom tehdy, jestliže pachatel získal nebo se snažil získat majetkový prospěch pro sebe, nýbrž i v případech, kdy získal nebo se snažil získat majetkový prospěch pro jiného), státní zástupce však nevyužil práva opravného prostředku a na další prosazování uložení peněžitého trestu v odvolacím řízení rezignoval (obdobně absentovalo odvolání státního zástupce stran neuloženého peněžitého trestu v další trestní věci u jiného krajského státního zastupitelství, přestože pro jeho uložení byly zjevně splněny všechny zákonné podmínky). V další trestní věci pak dokonce došlo k situaci, kdy vrchní soud v rámci odvolacího řízení, konaného pouze na základě odvolání obžalovaného, dospěl k závěru, že byly zcela jednoznačně splněny všechny zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu, avšak z důvodu absence odvolání státního zástupce sám nemohl peněžitý trest uložit. Ve všech třech soudních rozhodnutích přitom byly pachatelům uloženy toliko podmíněné tresty odnětí svobody (jednání pachatelů ve všech třech případech směřovalo k podvodnému vylákání finančních prostředků v řádu milionů Kč). Pro úplnost je namístě doplnit, že ve všech sedmi dotčených trestních věcech z vyjádření dozorových státních zástupců a připojených rozhodnutí vyplynulo, že pachatelé nebyli osobami nemajetnými či osobami, jejichž osobní poměry by vylučovaly jejich přiměřený a ze zásady povinný majetkový postih ve smyslu § 39 odst. 7 trestního zákoníku.

V souvislosti se shora uvedenými skutečnostmi vyvstaly závažné pochybnosti o správnosti a zákonnosti dosavadní aplikační praxe týkající se problematiky majetkového postihu pachatelů trestné činnosti a to nejenom v oblasti ochrany finančních zájmů Evropské unie. Nelze akceptovat aplikační praxi, podporovanou nesprávnými a nedůslednými postupy státních zástupců (v návrhové i rozhodovací činnosti a také v oblasti využívání opravných prostředků), vyznačující se tím, že pachatelé trestné činnosti, jejichž protiprávní jednání směřuje k podvodnému získání evropských dotačních prostředků a neoprávněnému dosažení majetkového prospěchu (ať již pro sebe nebo pro jiného, zpravidla ve formě obohacení jím řízené nebo ovládané obchodní společnosti), nejsou postiženi v majetkové sféře, ačkoli jsou pro tento postup splněny všechny zákonné podmínky. Ukládání majetkového trestu, který je v § 39 odst. 7 trestního zákoníku koncipován jako obligatorní, je přitom podstatné i z pohledu individuální a generální prevence, jejíž cíl se ztrácí v případech, kdy pachatelé (ať již fyzické či právnické osoby) vědomě jednají se záměrem a motivem podvodně vylákat značné majetkové hodnoty a faktickým dopadem celého trestního řízení je pouze uložení trestů bez reálného a přiměřeného

zásahu do jejich osobní a majetkové sféry (nepochybně vyvstávají pochybnosti o naplnění smyslu a účelu trestního řízení, pokud jeho výsledkem je situace, ve které pachatel fakticky pouze vrátí prostředky získané trestnou činností v řádech až milionů Kč, není dále postihován ani v jiném řízení spojeném s korekcí vyplacené dotace a fakticky jediným omezením vyplývajícím z uloženého trestu je povinnost po dobu několika měsíců zkušební doby dodržovat běžná pravidla lidského soužití).

Na tomto místě si dovoluji poukázat na poměrně nedávné rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. 7 Tz 19/2015, který na základě stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti v neprospěch skupiny obviněných (odsouzených) fyzických osob konstatoval porušení zákona v ustanovení § 38 odst. 1 trestního zákoníku (přiměřenost trestních sankcí), § 39 odst. 1 a § 39 odst. 7 trestního zákoníku (stanovení druhu a výměry trestu) ve prospěch obviněných za situace, kdy odvolací Vrchní soud v Praze mj. zrušil peněžitě tresty uložené obviněným nalézacím Krajským soudem v Ústí nad Labem (věc byla zpracovávána KSZ v Ústí nad Labem a jednalo se o trestnou činnost spojenou s ochranou finančních zájmů Evropské unie). Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru, že uložené tresty nerespektují individualitu odsouzených jako objektů trestu, přičemž v případě všech obviněných rovněž dospěl ke kategorickému závěru, že všem obviněným měly být vedle nepodmíněných a podmíněných trestů odnětí svobody uloženy rovněž peněžitě tresty. Nejvyšší soud doslova konstatoval cit. „...*Bez uložení peněžitých trestů není vystižena společenská škodlivost jejich zločinů...*“. Toto judikatorní rozhodnutí Nejvyššího soudu by mělo být v aplikační praxi plně respektováno (státními zástupci jej rovněž lze uplatňovat v návrhové činnosti či při využívání opravných prostředků).

Problematice účinnosti trestních sankcí a ukládání peněžitých trestů byla v nedávné době věnována řada publikovaných odborných článků a věnoval se jí rovněž Nejvyšší soud v rámci materiálu trestního kolegia Nejvyššího soudu, publikovaného pod názvem „*Zhodnocení praxe soudů v oblasti ukládání a výkonu vybraných trestních sankcí v letech 2010 a 2011 (Ts 43/2012)*“. Nejvyšší soud v tomto materiálu konstatuje alarmující situaci u řady okresních soudů, kterými nejsou ukládány prakticky žádné peněžitě tresty (ať už jako tresty samostatné nebo jako tresty vedlejší), přestože trestní zákoník (účinný od 1. 1. 2010) nově zakotvil povinný majetkový postih ve smyslu § 39 odst. 7 trestního zákoníku. Značně rozdílná praxe mezi soudy je rovněž v oblasti aplikace § 68 odst. 4 trestního zákoníku, podle kterého může soud příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby stanovit odhadem. Některé soudy jej dle průzkumu Nejvyššího soudu doposud nikdy neaplikovaly. Přestože v rámci nového trestního zákoníku došlo ke změně právní úpravy rovněž v oblasti vymáhání a přeměny uloženého peněžitého trestu, tak řada okresních soudů vykazuje lepší výsledky (vyšší počet uložených peněžitých trestů) než v době trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009. Nejvyšší soud rovněž dospěl k závěru, že je velmi málo využíváno ustanovení § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, tedy ukládání

peněžitého trestu za přečin, v případě, že vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a osobě a poměrům pachatele nepodmíněný trest odnětí svobody současně neukládá. Soudy tedy nevyužívají zákonem předpokládané možnosti ukládání peněžitého trestu za méně závažné činy jako alternativy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Nejvyšší soud v tomto materiálu rovněž dovozuje, že k lepšímu využívání ustanovení § 39 odst. 7 trestního zákoníku by mohla přispět i zvýšená aktivita státních zástupců při navrhování uložení přiměřeného trestu majetkové povahy ve všech vhodných případech, čemuž by měli státní zástupci přizpůsobovat již svoji dozorovou činnost v rámci přípravného řízení při zajišťování podkladů pro ukládání trestů majetkové povahy, včetně majetkových poměrů obviněného (srov. § 39 odst. 1 trestního zákoníku) a při vhodném a častějším využívání příslušných zajišťovacích institutů (podle § 344a trestního řádu, event. § 79a a násl. trestního řádu). S těmito závěry Nejvyššího soudu nelze než bezezbytku souhlasit. Nejvyšší soud uzavírá, že ty soudy, které ve své praxi peněžitý trest neukládají nebo ho ukládají jen ojediněle, by měly svou praxi změnit tak, aby byla v souladu s ustanovením § 39 odst. 7 trestního zákoníku, neboť jde o základní majetkový trest, který je možno ukládat jak samostatně, tak i vedle jiného trestu, ve smyslu § 55 trestního zákoníku, a to i když trestní zákoník na některý trestný čin takový trest nestanoví (srov. i § 67 trestního zákoníku). V té souvislosti považuje trestní kolegium Nejvyššího soudu za nezbytné upozornit i na ustanovení § 67 odst. 3 trestního zákoníku, podle kterého, jako samostatný trest může být peněžitý trest uložen, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba. Zejména u přečinů jde rovněž o významnou alternativu zejména k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což vyplývá i z ustanovení § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, které je podle provedeného průzkumu jen velmi málo využíváno a podle něhož je možno ho uložit za přečin v každém případě (bez podmínek odst. 1 § 67 trestního zákoníku), v němž vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a osobě a poměrům pachatele nepodmíněný trest odnětí svobody současně neukládá (není zde tedy nutné, aby pachatel takovým přečinem pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch). Trestní kolegium Nejvyššího soudu rovněž považuje za potřebné upozornit na možnost využívání celého rozsahu možné výměry peněžitého trestu ve smyslu § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku, když podle provedeného průzkumu jsou vyšší peněžití tresty ukládány spíše výjimečně, což se projevilo i v nevyužívání trestním zákoníkem zvýšené výměry náhradního trestu až na čtyři léta. Vyšší peněžití tresty přicházejí v úvahu zejména u rozsáhlé hospodářské a majetkové trestné činnosti, kde lze využívat i ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku o možnosti stanovení příjmů pachatele, jeho majetku a výnosů z něj, jakož i jiných podklady pro určení výše denní sazby, odhadem soudu.

Z důvodu nezbytnosti opatření relevantních a autentických statistických údajů v oblasti ukládání peněžitých trestů v rámci všech okresních a krajských soudů jsem,

v úzké součinnosti s experty oddělení justiční analýzy a statistiky Ministerstva spravedlnosti, počátkem roku 2016 zpracoval ucelený statistický přehled uložených peněžitých trestů a dalších souvisejících ukazatelů (připojený v příloze). Jednotlivé údaje vycházejí ze statistických listů vyplňovaných soudy a generovaných systémem CSLAV. Historicky poprvé byla v České republice zmapována situace z hlediska celkového počtu uložených peněžitých trestů fyzickým osobám v letech 2005 až 2015 (karta č. 1). Aby byly tyto základní údaje hodnotitelné na základě dalších hledisek a kritérií, byl vypracován rovněž přehled uložených peněžitých trestů fyzickým osobám v letech 2005 až 2015 v oblasti některých druhů kriminality (trestná činnost v dopravě, finanční kriminalita, korupce – karta č. 2), nápad trestní agendy na okresní a krajské soudy v letech 2005 až 2015 (z hlediska počtu fyzických osob postavených před soud – karta č. 3), počet uložených peněžitých trestů fyzickým osobám v jednotlivých výších v letech 2005 až 2015 (karta č. 4), celková částka uložených peněžitých trestů fyzickým osobám (podle krajských soudů) v letech 2010 až 2015 (karta č. 5), statistika peněžitých trestů uložených právníkům osobám za rok 2015 (karta č. 6) a přehled peněžitých trestů uložených v agendě vrchních státních zastupitelství (karta č. 7).

Na základě tohoto statistického materiálu a jeho prvotní analýzy lze dospět v zásadě ke shodným závěrům, jaké učinil Nejvyšší soud ve shora citovaném materiálu nazvaném Zhodnocení praxe soudů v oblasti ukládání a výkonu vybraných trestních sankcí v letech 2010 a 2011 (Ts 43/2012). Z připojeného statistického přehledu je především zcela evidentní, že existují obrovské rozdíly a rozdílná rozhodovací praxe mezi jednotlivými krajskými soudy a rovněž mezi okresními soudy v rámci jednotlivých krajských soudů. Ve srovnání s předchozími obdobími (roky 2008, 2009) došlo postupně v následujících letech k výraznému propadu celkově uložených peněžitých trestů (ze 7423 peněžitých trestů uložených v roce 2009 na 3987 peněžitých trestů uložených v roce 2014). Prakticky ve všech ukazatelích výrazně a dlouhodobě dominují okresní soudy v obvodu působnosti Krajského soudu v Brně. Přestože obžalobnost fyzických osob (obžaloby a návrhy na potrestání) KSZ v Brně činila např. v roce 2014 rámci celé České republiky 15 %, tak podíl uložených peněžitých trestů činil 31 %. Naopak alarmující situace je u Městského soudu v Praze, kde obžalobnost v roce 2014 činila 13 %, avšak počet uložených peněžitých trestů pouze 8 %. Z předmětných údajů je dále zřejmé, že v rámci většiny krajských soudů existuje zpravidla jeden okresní soud s výbornými nebo velmi dobrými výsledky (např. Okresní soud v Jindřichově Hradci, Domažlicích, Trutnově, Brno-venkov, Znojmě, Frýdku-Místku a zejména Městský soud v Brně), na druhou stranu v rámci každého krajského soudu (s výjimkou Krajského soudu v Brně, kde nejsou peněžitě tresty prakticky vůbec ukládány pouze u Okresního soudu v Třebíči) je vícero okresních soudů, které peněžitě tresty neukládají prakticky vůbec žádné. Na těchto obrovských rozdílech v zásadě nic nemění nutnost zohlednit rozdílný nápad trestní agendy u okresních soudů, byť tento rozdíl může být významný. Např. nelze vysvětlit pouze rozdílem v nápadu (event. skladbě trestné činnosti a pachatelů)

skutečnost, že u Okresního soudu v Trutnově bylo v roce 2014 uloženo 95 peněžitých trestů, zatímco u sousedního Okresního soudu v Semilech byl uložen v roce 2014 toliko 1 peněžitý trest (takovýchto propastných rozdílů lze vysledovat vícero v rámci různých krajů), přestože nápad Okresního soudu v Semilech činí 49 % nápadu Okresního soudu v Trutnově. Samostatnou kapitolou pak je situace u Obvodního soudu pro Prahu 2, který je specializovaným soudem na trestnou činnost v dopravě na území hlavního města Prahy, neboť u Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo v roce 2014 uloženo pouhých 37 peněžitých trestů při nápadu 2396 fyzických osob, zatímco v roce 2008 bylo u Obvodního soudu pro Prahu 2 uloženo 638 peněžitých trestů při nápadu 3178 fyzických osob. Jedná se o tedy pokles ve výši 94 %, což vyvolává zásadní otázky, jakým způsobem je na území hlavního města Prahy postihovaná trestná činnost v dopravě, neboť v rámci celé České republiky v roce 2014 tvořily peněžité tresty uložené v rámci trestné činnosti v dopravě celkem 65 % všech uložených peněžitých trestů (2600 peněžitých trestů z celkových 3987). Velmi nízký je absolutní počet peněžitých trestů uložených v oblasti finanční a v oblasti korupce a to v rámci všech soudních krajů.

Za uspokojivé nelze považovat dosažené výsledky v České republice ani v rámci mezinárodního srovnání (a to i při zohlednění sociálních, kulturních, historických a právních odlišností), neboť peněžité tresty uložené soudy v rámci celé České republiky tvořily v roce 2014 celkem 3,5 % všech uložených trestů, zatímco např. v sousední Spolkové republice Německo tvoří peněžité tresty až 80 % všech uložených trestů.

Je zřejmé, že u řady okresních soudů neměla na velmi dobré výsledky žádný vliv změna právní úpravy (v oblasti vymáhání peněžitých trestů a jejich přeměny – viz § 341 a násl. trestního řádu), ba naopak řada okresních soudů (i při poklesu nápadu) dosáhla v absolutních číslech lepších výsledků po 1. 1. 2010 (účinnost nového trestního zákoníku). V zájmu jednotného výkonu trestní politiky na území celé České republiky je namístě podporovat a přebírat osvědčené a úspěšné metody a způsoby práce státních zastupitelství působících u těchto soudů. Řešením současné neutěšené situace v oblasti ukládání peněžitých trestů je tedy podle mého názoru koncepční, aktivní, systematický a důsledný přístup ve všech oblastech působnosti státního zastupitelství, jak již bylo shora uvedeno (činnost v přípravném řízení, návrhová činnost, využívání opravných prostředků a to bezesbytku ve všech do úvahy přicházejících trestních věcech). Nezbytné je rovněž aplikovat adekvátní a efektivní metody a postupy při spolupráci s policejními orgány v oblasti tzv. finančního šetření (včetně aplikace zajišťovacího opatření v podobě zajištění výkonu peněžitého trestu podle § 344a trestního řádu, event. § 79a a násl. trestního řádu).

Ze strany Nejvyššího státního zastupitelství bylo na zjištěné skutečnosti reagováno připravovanými opatřeními na úseku změny interních pravidel (pokynu obecné povahy), závazných pro celou soustavu státního zastupitelství, která povedou k obligatornímu záznamu o navrhovaném majetkovém postihu pachatele při přípravě

na hlavní líčeni. Problematika majetkového postihu pachatelů trestné činnosti (včetně agendy odhalování, zajišťování a odčerpávání výnosů z trestné činnosti) pak je jednou z dlouhodobých priorit Nejvyššího státního zastupitelství, přičemž je dlouhodobě předmětem jeho dohledové a kontrolní činnosti a pravidelně je projednávána se všemi vedoucími státními zástupci.

Příloha I. Činnost VSZ při udělování peněžitých trestů v letech 2010 – 2015

rok	soud	výše peněžitého trestu	spisová značka soudu	spisová značka SZ
2015	KS Brno	600 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	1 000 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	200 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	100 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	120 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	300 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	1 200 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	1 000 000	46T10/2011	3VZV15/2009
	KS Brno	250 000	1T12/2012	4VZV8/2011
	KS Brno	500 000	46T3/2011	3VZV4/2010
	KS Brno	1 000 000	46T3/2011	3VZV4/2010
	KS Brno	40 000	50T14/2011	3VZV7/2010
	OS Brno - venkov	500 000	2T90/2014	3VZV6/2013
	MS Praha	5 000 000	40T8/2010	9VZV7/2008
	MS Praha	5 000 000	40T8/2010	9VZV7/2008
	MS Praha	2 000 000	43T17/2006	8VZV19/2008
	MS Praha	1 000 000	43T17/2006	8VZV19/2008
	OS Praha1	300 000	9T147/2014	0VZV5/2014
2014	KS Brno	1 000 000	1T8/2012	3VZV1/2011
	KS Brno	5 000 000	1T8/2012	3VZV1/2011
	KS Brno	500 000	1T8/2012	3VZV1/2011
	KS Brno	10 000 000	1T8/2012	3VZV1/2011
	KS Brno	7 000 000	1T8/2012	3VZV1/2011
	MS Praha	4 900 000	49T17/2007	2VZV9/2002
	MS Praha	3 000 000	49T17/2007	2VZV9/2002
	MS Praha	3 000 000	49T17/2007	2VZV9/2002
	OS Praha 7	40 000	24T56/2008	2VZV16/2006
	OS Praha 6	200 000	2T54/2013	7VZV10/2012
2013	KS Brno	5 000 000	1T10/2010	8VZV5/2008
	KS Brno	2 000 000	1T10/2010	8VZV5/2008
	KS Ostrava	1 500 000	31T4/2008	4VZV3/2005
	KS Ostrava	1 500 000	31T4/2008	4VZV3/2005
	KS Ostrava	400 000	31T4/2008	4VZV3/2005

	KS Ostrava	2 000 000	31T4/2008	4VZV3/2005
	KS Praha	400 000	4T85/2009	8VZV4/2008
	MS Praha	1 000 000	40T9/2009	9VZV5/2008
2012	KS Brno	500 000	46T3/2011	3VZV4/2010
	KS Brno	1 000 000	46T3/2011	3VZV4/2010
	MS Praha	30 000	40T6/2007	7VZV12/2008
	MS Praha	3 000 000	40T6/2007	7VZV12/2008
	MS Praha	100 000	40T9/2009	9VZV5/2008
	OS Praha 7	400 000	24T56/2008	2VZV16/2006
	OS Praha 7	400 000	24T56/2008	2VZV16/2006
	OS Praha 7	400 000	24T56/2008	2VZV16/2006
	OS Praha 7	40 000	24T56/2008	2VZV16/2006
2011	KS Brno	1 000 000	40T8/2009	4VZV4/2006
	KS Brno	2 000 000	40T8/2009	4VZV4/2006
	KS Brno	2 000 000	40T8/2009	4VZV4/2006
	KS Brno	1 000 000	46T3/2010	3VZV8/2009
	KS Brno	1 000 000	46T3/2010	3VZV8/2009
	MS Praha	50 000	40T9/2009	9VZV5/2008
2010	KS Brno	50 000	39T5/2008	3VZV4/2005
	KS Praha	40 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	250 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	50 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	30 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	500 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	30 000	5T8/2007	2VZV11/2001
	KS Praha	8 000	4T65/2008	9VZV2/2008